ninger til Deres Majestæt, og udtrykker sit inderlige Ønske om, at den unge Prinsesse, naar hun ad Aare kaldes til at regere Nederlandene, hun da vil blive Dronning i et Land, hvor Mænd og Kvinder har lige Rettigheder.

Dronning Maud fra Norge sendte en Hilsen til Kongressen i London. Det er første Gang en Dronning udtaler sin Sympathi for Kvindestemmeret.

Den ene af Landsforbundets Delegerede ved Kongressen i London, Fru Clinny Dreyer, skriver i dette Nr. en interessant Artikkel om Kongressens Forløb.

Indfødte Polakker.

I en Artikel i »Kvindevalgret«s December-Nr. fortæller den bekendte Kvindesagsforkæmper i Sverig, Ann Margret Holmgren, om Kvindesagens Fremgang dér i det sidste Aar. Som en af Hovedgrundene til, at de svenske Kvinder er naaet saa vidt frem i den Tid (de mener nu at kunne gøre Regning paa en stor Majoritet i andet Kammer for Kvindevalgretten), nævner hun, at de to Partier — de Liberale og Socialdemokraterne — ikke længere nøjes med kun at have Kvindens Valgret og Valgbarhed paa deres Program, men nu ogsaa er begyndt at arbejde derfor. — Og hun har sikkert Ret. Saa længe vort Krav kun er et Programpunkt, er der langt til dets Opfyldelse; først naar det bringes ind i det politiske Livs Debat, har vi Haab om snart at naa Maalet.

Kvinderne staar i Virkeligheden saa magtesløse i Kampen for deres Sag; venter de taalmodigt paa, at ogsaa deres Time skal slaa, at ogsaa de engang skal staa som stemmeberettigede Samfundsborgere, saa siger man: Kvinderne fortjener ikke politisk Valgret, de bryder sig slet ikke derom, og arbejder de energisk derfor med alle de Midler, der staar til deres Raadighed, som de engelske Stemmeretskvinder, saa lyder der et Ramaskrig fra Mændenes Lejr, saa opgraves alle Kvindelighedens gamle Afguder og opstilles igen som Mønstre for de »sande« Kvinder. Man kommer let til at føle sig som Faderen og Sønnen med Æslet i den bekendte Fabel. Gaar de taalmodig ved Siden af Æslet, er *det* galt, og sætter de sig op at ride paa det, er det *endnu* værre.

Men hvad skal vi da gøre?

Jo, vi skal gennem vor Tale og vort Arbejde faa Mændene til at forstaa, at det ikke er ligegyldigt, hverken for dem eller Samfundsudviklingen, om vi Kvinder faar vor Ret et Hundrede Aar før eller senere, heller ikke ligegyldigt, om Samfundsordningen endnu en Menneskealder eller to skal hvile paa sit nuværende uretfærdige Grundlag — Halvdelen af dets Individers Udelukkelse fra Indflydelse paa Samfundslovene. — Mændene ynder at undskylde sig med: Vi har endnu saa langt frem, inden vi naar Maalet for vort eget Vedkommende — alle Mænds *lige* Indflydelse paa Lovene, og Samfundets økonomiske Frigørelse, — saa I bør være taalmodige.

Jeg forstaar saa godt den Indvending — især den første Del deraf —, den har indtil for et Par Aar siden været min egen, naar jeg opfordredes til at tage aktiv Del i Kampen for vor Ret, men den er absolut uholdbar.

For det første er det en langt større Uretfærdighed, der øves mod Kvinderne ved deres Udelukkelse fra Valgretten, end den priviligerede Valgret til Landstinget er mod Mændene. For selv om det kun er et lille Antal Mænd, der faar Del i *det* Privilegium, saa er dog ingen ved Fødselen udelukket derfra. Lykken og Dygtigheden kan gøre den fattigst fødte Mand til Landstingsvælger, men intet kan under de nuværende Samfundsforhold gøre selv den klogeste og dygtigste Kvinde stemmeberettiget til noget af Tingene. Og hvad Kampen for den økonomiske Frigørelse angaar, saa tror jeg sikkert, Mændene tager fejl, naar de mener, de ene kan føre den til Ende. dér — om nogen Steder — er det nødvendigt for dem at have Kvinderne med. Saa længe Kapitalen i Kvinderne har et saa udmærket Udbyttelsesmateriale, som den under de nuværende Samfundsforhold har, og i endnu højere Grad faar fra Aar til Aar, eftersom dette Materiale dygtiggøres, saa kommer Mændene i Virkeligheden ingen Vegne i den Kamp uden Kvinderne. De er i Øjeblikket Samfundets »indfødte Polakker«, idet de mangler den Indflydelse paa Samfundslovene, der ene sikrer Individet mod Udbyttelse.

Derfor bør alle Mænd, for hvem Kampen mod Kapitalismens Molok ikke er Mundsvejr, forstaa, at hvert Aar, ja, hver Dag, der gaar, uden at Kvinderne har Indflydelse paa og Ansvar overfor Samfundslovene, indeholder en Fare for og en Forsinkelse af Udviklingen af et sundt og kraftigt Samfundsliv.

Skal Kvinderne vente med at faa deres Ret, til Mændene har faaet alle deres retfærdige Krav opfyldt, kommer sikkert baade de og vi til at vente længe.

De politiske Partier, der har Kvindens politiske Valgret paa deres Program, bør indse, at *det* ikke er nok. Uden Fortalen paa Tinge naar vi ikke vort Maal, og dér kan *kun* Mændene tale vor Sag, og Kvindens Sag bør være alle frisindede Mænds Sag.

Johanne Rambusch.

Kongressen i London.

Den internationale Alliance for Kvinders Valgret.

Da vi staar lige foran et Landsmøde, hvor det vil være paa sin Plads at omtale den forretningsmæssige Side af Kongressens Arbejde, vil det sikkert være rettest at byde Bladets Læsere en Beretning om Alliancens Virksomhed i al Almindelighed og dertil knytte et Par Ord om de Personer og Begivenheder, der særlig paatvang sig Opmærksomheden under Kongressen i London i Dagene fra 26. April til 1. Maj.

Søsterskab.

Den Idé, at skabe en international Alliance for Kvinders Valgret, stammer fra Amerika, og Alliancens første Præsident var ingen ringere end Kvindevalgrettens gamle, hæderkronede Forkæmper, Susan Anthony. Da hun døde